

Rom 8, 37

37: Men i alt dette skal vi mer enn seire ved ham som elsket oss.

I alt dette skal vi mer enn seire. Ordvalget innebærer at vi har en veldig omfattende og sikker seier over alle disse prøvelsene. Det er ikke noe det kan stilles spørsmål ved i det hele tatt; om vi skal seire. Og dermed har vi mer enn bare en seier. Vi har også stort utbytte av disse prøvelsene og kampen. Både Ordet og all erfaring bekrefter det. Ofte kan de krigførende vinne seire som er så dyrt kjøpt at de egentlig bare står tilbake med tap. Men her taler vi om slike seire som alltid tilfører oss stort utbytte. Det er mer nyttig for oss at vi har disse kampene, enn om vi fikk slippe dem. Først og fremst har vi straks nytte av seieren i vårt innvortes menneske. For gjennom lidelsene tuktes vi, renses, lutres og øves i troen, bønner og tålmodighet. Og gjennom hver seier lærer vi stadig å kjenne Guds makt og trofasthet bedre. I det femte kapitlet sa Paulus at "vi roser oss også i trengsler, for vi vet at trengselen virker tålmodighet" osv. Det samme sier apostelen Jakob: "regn alt bare som glede når dere blir utsatt for forskjellige prøvelser" (Jak 1). Slik taler også apostelen Peter i 1Pet 1: 6, 7.

For det andre skal de kristnes lidelser øke deres evige herlighet. Paulus sier: "Vår trengsel, som er lett, og som bare varer en kort stund, virker for oss en enda mer overstrømmende og evig fylde av herlighet" (2Kor 4: 17). På denne måten har vi alltid "mer enn" bare seier. Men det apostelen her egentlig taler om, og vil ha fram gjennom sitt ordvalg, er selve hovedtrøsten; at vi aldri behøver frykte for å gå fortapt, eller bli skilt fra Kristi kjærlighet gjennom alle disse prøvelsene, lidelser og kamper. Men at vi alltid skal få oppleve seier. At vi har en kjempe med oss i kampen. En kjempe som det er umulig å overvinne. Som alltid makter å føre oss fram til seier og ære. Paulus tilføyer:

ved ham som elsket oss. Her har vi hemmeligheten i denne kraften som kan seire over alt. Paulus bruker uttrykket "vi skal ... mer enn seire", som viser at vi er selv med i striden. Og likevel sier han at det er gjennom en annen seieren vinnes - "ved ham som elsket oss". Måtte vi tenke nøye over dette, og huske det! Når apostelen sier: "ved ham", så har han dermed først og fremst sagt: ikke gjennom noen som helst makt hos oss selv. Og dette er også det første vi må ha helt avklart i hjertet vårt, hvis vi ikke helt skal fortvile i prøvelsene våre. Tenk derfor grundig over hvordan ordet bygger helt og holdent på Herren - alt som har med rettferdighet og styrke å gjøre! Hos oss finnes ingen av delene. Opp mot "anklage" satte bare Paulus "Guds rettferdiggjørelse" (v. 33). Mot "fordømmelse" satte han bare Kristi død, hans oppstandelse og evige prestatetjeneste (v. 34). Ikke i noe forhold noe som var brukbart hos oss. Det samme gjør han nå. Opp mot alle fristelser som kunne tenkes å ville skille oss fra Kristi kjærlighet, stiller han bare "ham som elsket oss". Hva står så vi igjen med? Vi er bare tiggere, vi får bare ta imot. Ja, får være mottakere med "sønnefrykt" (ikke "trellefrykt"), som tror. Det er det vi må være for å seire i alt bare gjennom Guds kraft. Det er selve hemmeligheten og hovedvilkåret. Ikke bare til trøst, men også når det gjelder den lykkelige utgangen på all vår strid; at vi i fullt alvor tror at vi ikke makter noen ting, men at alt bare skal bli gitt oss gjennom Herren.

Så lenge du tror du selv har noen kraft, får du stadig falle. Først når det blir helt klart for deg at selv kan du ikke annet enn å synde, at alt som er av det gode, det er Herrens verk. Først da kommer forløsningen og seier. Og hva så Herren vil gjøre, det er en helt annen sak enn hva du tror du kan finne på. Du får bare "stå og se" hva Herren vil gjøre (2Mos 14: 13, 14). Selv kan du ikke ta det. Nå blir mennesket intet - og Gud blir alt. Da får han æren og prisen for alt. Og det er da også hemmeligheten med hvordan han regjerer i sitt rike, slik han selv uttrykker det: "Jeg er Herren, det er mitt navn. Jeg gir ikke noen annen min ære eller de utskårne bilder min pris" (Jes 42: 8). "Jeg, jeg er Herren, og foruten meg er det ingen frelser" (Jes 43: 11). Gud kunne ikke gi Gideon seier så lenge han hadde den store kampstyrken han stilte opp med. Herren sa: "Du har for mye folk med deg til at jeg skulle gi midianittene i deres hånd. For da kunne Israel rose seg mot meg og si: Min egen hånd har frelst meg". (Dom 7).

Her ser vi hemmeligheten i hvordan Gud arbeider med oss. Det samme sier han nemlig også i dag til oss: Din kraft er for stor. Hvis jeg gav deg seier mens du selv ennå har så mye styrke, kunne du rose deg mot meg og si: Det som har hjulpet meg er min kraft, min årvåkenhet, min bønn, mitt kjennskap til den åndelige verden. Nei, du må avkles all egen styrke, og så må du bare "stå og se" hvordan Herren gjør et under, hjelper og forløser deg med sin allmakts kraft. Da står du der overrasket, og sier av hele ditt hjerte: Jeg maktet ingen ting - Herren gjorde alt! Det er dette Paulus mener når han i 2Kor 12: 10: "Når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk".

Dette er det første vi skal ha lært av disse ordene: "ved ham som elsket oss". Dette bør vi nå anvende i alt vi opplever av prøvelser. I helhjertet erkjennelse må vi si: Selv kan jeg ikke stå imot en eneste "trengsel" eller "angst". Jeg vil alltid falle i motløshet og tvil, hvis ikke Herren selv hjelper meg. Jeg holder ikke ut en eneste "forfølgelse", men forneker fort min Herre, akkurat som Peter bare han ble stilt overfor en svak kvinnes spørsmål, - hvis ikke Herren gir meg sin kraft, osv. Men hvis det er bare i Herren vi har all vår trygghet og styrke, da skal vi aldri miste motet. Da skal vi seire gjennom alt. For Herren er totalt uovervinnelig; den sterke som har seiret over hele djevelens rike. Og hans styrke skal være vår styrke. Selv sa han jo: "Vær ved godt mot! Jeg har seiret over verden". Av samme grunn: hans egen seier og makt, sa han om sin menighet: "Dødsrikets porter skal ikke få makt over den". Ja, slike løfter gir Herren, og som konge skal han også holde sitt ord.

Men da er jo hans hjelp, hans kraft og seier i oss svært underlig. For vi ser og kjenner jo ikke mye av denne kraften og seieren. Vi ser, kjenner og synes vel heller at alle onde makter seierer over oss, og at Herren av og til ikke viser seg med hverken hjelp eller kraft. Ofte klager vi som profeten: "Hvorfor vil du være som en fortunlet mann, lik en kjempe som ikke makter å hjelpe?" (Jer 14: 9). Men alt dette kommer bare av at Herrens måte å hjelpe på er svært uforståelig for oss. Det var også helt uforståelig at da han som ble korsfestet på et rettersted, skulle kunne si at "jeg har overvunnet verden"! Det kunne ikke noe menneske se eller begripe. Men så underlig er alt Herren gjør, når han seierer og hjelper. Derfor må vi innprente i oss at den åndelige seieren ikke alltid vil komme til å se ut som en

seier, - men heller som et nederlag. Vi derimot har likevel alltid en virkelig seier - så lenge vi blir værende hos Herren. For det er dette alt dreier seg om, såfremt ingen ting skal kunne "skille oss fra Kristi kjærlighet". Bare vi blir værende hos ham, har vi alltid en virkelig seier.

Når apostelen her ikke sier: ved ham som elsker oss, - men sier: "ved ham som elsket oss", vil han dermed selvsagt ikke ha sagt at Herren ikke nå og alltid elsker oss. Med denne uttrykksformen vil han bare rette blikket vårt mot de veldige bevis på Kristi kjærlighet som allerede er gitt oss. Spesielt mot det store kjærlighetens bevis som lå i Kristi død for oss (kap. 5: 6-8). Paulus vil si: Han som elsket oss slik at han gav seg selv i døden for oss, hvorfor skulle han ikke også nå hjelpe oss i alle fristelser og kamper? Hvordan skulle han nå kunne overlate oss til oss selv? Og her brukes ikke noe annet navn på vår Herre. Han betegnes bare som "ham som elsket oss". Dermed har apostelen ville si: Slik er Kristus. Han kan best gjenkjennes på sin kjærlighet. Og sammenliknet med alle andres kjærlighet, blekner disse. Slik at det blir naturlig bare å si "Ham som elsket oss". Det blir bare én vi kan si virkelig har elsket oss. Når jeg bare sier "ham som elsket oss", så vet dere hvem jeg mener. Og tenker dere litt på hans kjærlighet, så vil dere bli overbevist om at han ikke lar dere kjempe alene.

Men hvor stor tro har vi egentlig på Kristi kjærlighet? Vi tar nok mange vakre ord om denne i vår munn. Men trøsten og kraften i hjertet, hvordan går det med den? Herre, forbarm deg over oss! Kom til oss, du Hellige Ånd! Vekk oss opp og gjør oss levende! Ellers kommer vi bare til å føre vakker tale om Kristi kjærlighet, men ikke ha annet enn mørke og nød i hjertet. Og de herlige ordene kommer bare til å smake som tørre agner for oss. Hva er det egentlig vi snakker om? Kristi kjærlighet! Hva er det? Slik sier hedningen i hjertet vårt. Hvem er Kristus? Jeg ser ikke noe til ham. Hvis jeg derimot får se det glade ansiktet til en venn, eller opplever et synlig bevis på kjærlighet, da vet jeg hva vi snakker om. Ja, slik taler vårt syndige hjerte. La oss derfor rope på Gud, at han må forbarme seg over oss. At han må sende sin Ånd som gir liv og åpner øynene våre. Da vil vi se at Kristi kjærlighet er noe "som overgår all forstand". Vi må be om "åpenbarings Ånd til kunnskap om ham", for at vi kan bli i stand til å fatte hvor umåtelig stor Kristi kjærlighet er, slik den er åpenbart for oss i Ordet, og i alt hans verk.

Tenk først over hvor uendelig varigheten av Kristi kjærlighet er. Den har vært fra evighet. Den var før verdens grunnvoll ble lagt (Ef 1: 4). Da vil den aldri kunne endres. Nei, "som han hadde elsket sine egne som var i verden, slik elsket han dem til det siste". Hvis du noen gang har opplevd Kristi kjærlighet, hvor stor den er, så skal du vite at den er fremdeles like stor også i dag. Vi må holde klart for oss hvor stor og uforanderlig denne personen er, han som elsker og beskytter oss. At han er den mektige og opphøyde, evighetens Fader, som selv englene skjuler sitt åsyn for, og roper: "Hellig, hellig, hellig er Herren Gud, Den Allmektige". For ham er de som bor på jorden "som en dråpe i et spann, som et støvgrann i en vektskål" (Jes 40).

Og vi må huske på hvem vi egentlig er, vi som han øser sin kjærlighet ut over. At vi ikke bare er noen elendige skapninger, ja, "støv og aske", "som bor i et leirhus" (mennesket, skapt av jorden). Men vi var også hans fiender. Vi var "av naturen vredens barn". Det er slike vesener han elsket så høyt at

han kom til jorden, og er blitt vår bror. At han i mer enn tretti år gikk under loven for vår skyld. At han til sist gav seg selv til et offer for våre synder i den mest grusomme og bitre død. At vi er for ham som hans "øiesteiner", som hans egne "lemmer" hvor han selv er hodet. Og at han lider med oss, når vi lider. Han kaller våre lidelser for sine lidelser. Det ser vi i det han sier til Saul da han forfulgte Guds barn: "Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?" Og på den siste dag vil han også si, om alt det som er gjort mot hans minste brødre, at det er gjort mot ham selv: "Dere gav meg drikke, dere kledde meg, dere tok imot meg".

Slik er Kristi kjærlighet. La oss huske på at denne, vår evige venn, er nær oss hvert eneste øyeblikk. Ja, mye nærmere enn noen synlig venn kan være. Ikke bare har han sagt: "Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende". Han har også sagt: "Jeg i dem, og du i meg". Når han da er så nær oss at han til og med bor i oss, - skulle han da ikke også kjenne til alt som bekymrer oss? Skulle han da ikke også høre hvert minste sukk fra oss, og alltid gjøre alt til det beste for oss? Skulle han da ikke i sin store omsorg også sørge for at alle våre fristelser overvinnes? Å, du trofaste Herre: Forlat oss all vår vantro! Og gi oss mer tro! Ja, stell du med oss slik som bare du vet er best! Din kjærlighet er underlig, men stor. I alt skal vi mer enn seire ved deg som elsket oss.